

λαυστικωτάκης πυλυτελείας. Πολυτέλεια δὲ, διὰ τὸ συνάπτεσθαι συνήθως μετὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου.

Ἔστερα ἀπὸ τόσους τοκετοὺς, ἡμιτοκετοὺς, καὶ ἀποβολὰς νομοσχεδίων, οὔτε διὰ τὸν τύπον νὰ μὴ τεθῆ ἀπὸ κανένα ὑποκεφάλου βουλευτὴν νομοσχεδίων φόρου ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων; Δὲν τοὺς συνεκίνησεν αὐτὸ τὸ κορυφωθὲν ἐμπόρων τῶν οἰκοπέδων κατ' αὐτάς; Τὸ Χρηματιστήριον δὲν εἶναι εἰς τὴν Ὀδὸν Αἰόλου, εἶναι εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἰς τοὺς βράχους, εἰς τοὺς λόφους, εἰς τὰ βουνά, εἰς τὴν ἀμμουδιά, εἰς τὴν θάλασσαν. Πῶς δὲν φορολογεῖτε αὐτά; τὰς πράξεις; Οἱ Ὁμογενεῖς κατακτοῦν τὴν Ἀττικὴν. Χρησιμοποιοῦντες κεφάλαιά των, ἀγοράζουσι τώρα παρὰ τῶν ἐντοπίων γῆν με στρέμμα διὰ νὰ τὴν πωλήσουσι ἔπειτα εἰς τὰ τέκνα των με τὸν πῆχυν. Νὰ μᾶς πληρώσουσι τοῦλάχιστον φόρον, ἕνα τὸσον τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἀμυθῆτων κερδῶν τὰ ὅποια θὰ πραγματοποιήσουσι μετὰ πέντε, μετὰ δέκα, μετὰ εἴκοσι ἐτη, κέρδη τὰ ὅποια δὲν θὰ παραγάγουσι αὐτοὶ, ἀλλὰ θὰ παραγάγωμεν ἡμεῖς—δηλαδὴ ὁ πληθυσμός. Δὲν φορολογεῖτε τὰ κινήτὰ των δὲν φορολογεῖτε τ' ἀκινήτὰ των μόνον ὅταν ἀκούετε ὅτι τὴν γῆν εἰς τὸ Πολύγωνον ἐκεῖ ἔξω τὴν ὁποίαν ἠγόρασε πρὸ εἰκοσαετίας ἀντὶ 300 δραχμῶν ὁ κ. Κεχαγιᾶς, τὴν ἐπώλησεν εἰς τὸν Βασιλέα 300000 δραχ. ἀνοίγεται πηχουαῖα στόματα! Τίς ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην τοῦ κ. Κεχαγιᾶ τὰς τριακοντακισχιλίας αὐτάς παρὰ τριακοσίας δραχμάς; Ὁ ἀθηναϊκὸς πληθυσμός· ἂν δὲν ἤϋξανεν ὁ πληθυσμός, τὸ οἰκόπεδον τοῦ Κεχαγιᾶ θὰ εἶχε 150 δρ. ἀξίαν. Καὶ νὰ μὴ φορολογῆτε λοιπὸν οὔτε κατὰ δέκα, οὔτε κατὰ πέντε τοῖς ἑκατὸν, αὐτὰ τὰ κέρδη ὑπὲρ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Τί θέλετε, κύριε Τρικούπη, διὰ ν' ἀποδώσῃτε δικαιοσύνην εἰς τὸν φορολογούμενον λαόν; Θέλετε τοὺς ἀναρ-

χικοὺς τῆς Γαλλίας, θέλετε τὴν νυτρογλυκερίνην τῶν Φενιάνων, θέλετε τὴν Μαύρην Χεῖρα τῶν Ἰσπανῶν; Δὲν μᾶς λέγετε, τί θέλετε;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ φόρων, ἂς ἀνατιναχθῶσι πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κ. Τρικούπη καὶ οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ: Ἐν Γερμανίᾳ πληρώνουν φόρον ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ὅλοι καὶ τοῦτο παραδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς· καὶ πλούσιοι δηλαδὴ καὶ μὴ πλούσιοι. Ἐξαιροῦνται μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὸ ἐτήσιον εἰσοδήματι εἶνε κατώτερον τῶν 420 μάρκων. Ὁ φόρος οὗτος διαιρεῖται εἰς φόρον ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, τὸν ἑπίστον πληρώνουν οἱ πλούσιοι, καὶ φόρον τῶν τάξεων λεγόμενον, τὸν ὁποῖον πληρώνουσιν οἱ πτωχοὶ. Ὁ πρῶτος ἀποφέρει 33,466,000 μάρκα· ὁ δεύτερος—ὁ τῶν πτωχῶν—μάρκα 40,823,500· ἀλλὰ τὸν πρῶτον πληρώνουσιν 634,249 ψυχαι. Ἐνῶ τὸν δεύτερον 25,733,847 ψυχαί. Δηλαδὴ οἱ πτωχοὶ μόλις πληρώνουν δύο φράγκα τὸ ἔτος κατὰ κεφαλήν· εἶνε ἡ ἀναλογία αὐτὴ ἐδῶ; Ἐφ' ὅλων τῶν νέων φόρων ὁ πλούσιος ἢ θὰ φορολογηθῆ ὀλιγώτερον ἢ θὰ φορολογηθῆ ὅσον καὶ ὁ πτωχός. Καὶ ἔπειτα ὁ κ. Λυκούδης τῆς Σύρας διαμαρτυρεῖται κατὰ τῶν ἀπεργιῶν. Τὰς ἀπεργίας τὰς γεννᾷ ἡ πολιτικὴ, ὄχι οἱ ἐργάται.

Τί νομίζετε ὅτι ἡ γερμανικὴ αὐτοκρατορία εἰσπράττει ἔξ ἑμμέσων φόρων ἐπὶ τοῦ καπνοῦ; Μόνον 3,845,290 μάρκα. Ἦτοι περίπου 4 ἑκατομμύρια φράγκα. Ὅ,τι δηλαδὴ θέλει νὰ πληρώσωμεν καὶ ἡμεῖς ὁ κ. Τρικούπης;

Τί Ἑλλάς; τί Γερμανία!

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 444)

Ὅταν δὲν ἐπιρίονιζε, μετέφερε διὰ χειραμαξίου μεγάλη βάρη, ἐβοήθει εἰς τὴν συσώρευσιν τῶν ξύλων, μετεχειρίζοντο αὐτὸν εἰς πάντα καὶ ποτὲ δὲν ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ τῷ εἴπωσι, τοῦτο δὲν ἔγεινε καλῶς· ἤνοιγε καὶ ἔκλειε τὰς ὁπὰς, κατεσκευάζεν ἀνθρακας.

Εἰς διάστημα μηνῶν τινοῦ ὁ ἄγριος ἐγένετο ἀνθρακεὺς, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ἡμερομίσθιον. Πρὸς τί νὰ τοῦ δώσουσι χρήματα; δὲν ἐγνώριζε τὴν χρῆσιν των. Ἀλλὰ δὲν ἐμελλε πλέον νὰ τρέχῃ εἰς τὸ δάσος; πρὸς ἀναζήτησιν τῆς τροφῆς του· ὑπῆρχε πάντοτε κατὰ δι' αὐτὸν ἐντὸς τῶν καλυβῶν εἴτε εἰργάζετο εἴτε μὴ. Τὸν χαιμῶνα δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τὸ ψύχος, ὅλαι αἱ καλύβαι ἦσαν ἀνοικταὶ εἰς αὐτὸν, ὅστις εἶχε τὴν θέσιν του ἐν τῇ ἐστία ἔμπροσθεν τῶν ἐρυθρῶν ξύλων ἢ τῶν φλογῶν τῶν φρυγάνων.

Εἶχε συνειθίσει προδήλως εἰς καλλιτέραν τροφήν, εἰς μαγειρευμένην τροφήν. Ἐν τούτοις προετίμα τὸ νερὸν ἀπὸ τὸ κρασί, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ποτὸν μισητόν. Ἐὰν ἤθελε, ἠδύνατο νὰ μένῃ διαρκῶς μετὰ τῶν ἀνθρακῶν· ἀλλ' ἂν καὶ βαθμιαίως ἐξημερώθη καὶ συνοικειώθη, ἦτο ὅμως πάντοτε ὁ ἀγριάνθρωπος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν του, ὁ προτιμῶν τὴν ἐκ φύλλων ξηρῶν στρωμνὴν του ἀπὸ τὴν ἐν τῇ καλύβῃ κλίνην. Οἱ ἀνθρακεῖς ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἡμέρας, ἐνίοτε ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας καὶ ἔτι πρὸς, δὲν ἔβλεπον αὐτόν· ὅτε δὲ ἐπανήρχετο, τοῦ παρεσκευάζον ἑορτὴν, παρέχοντες αὐτῷ πρὸς τροφήν ὅ,τι εἶχον καλλίτερον. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον τὰς κλίσεις του, τοῦ προσέφερον ψημένα ἐν τῇ ἀνθρακιᾷ γεώμηλα. Αἱ γυναῖκες τὸν ἐκολάκευον, τὰ παιδιά τὸν ἐθώπευον, ἐπῆδον ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐπαίζον μετ' αὐτοῦ. Τὸν ἐπεριποιῶντο, ἤθελον νὰ τὸν κρατήσουσι πλησίον τους, ὄχι μόνον διότι ἐδούλευε γιερά, ἀλλὰ διότι ἦτο καὶ καλός. Τὸν εἶχον ἀγαπήσει, εἶχον λάβει οἶκτον τῆς θλιβερᾶς τύχης του.

Καὶ αὐτὸς ἐγνώριζεν ὅτι ἠγαπᾶτο, ὅτι ὅλοι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ξένοι τοῦ δάσους, ὡς αὐτὸς, ἦσαν φίλοι του, ἀλλ' ἔμενε κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναισθητος εἰς πάσας τὰς προτάσεις· οὐδὲν ἠδύνατο νὰ γοητεύσῃ αὐτόν. Ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὸ σπῆλαιόν του, εἰς τὴν διαυγῆ τοῦ βράχου πηγῆν, ὡς οἱ κισσοὶ εἰς τὰς ὀδοντωτάς καὶ πολυγῶνους πλευράς τοῦ φαιοῦ λόφου. Προφανῶς εὗρισκεν ἐν τῷ

Θέλετε νὰ ἰδῆτε καὶ πόσον ἑλαφρὸς εἶνε ὁ φόρος τοῦ χαρτοσήμου ἐν Πρωσσίᾳ; Ἐκεῖ ἀποφέρει 16,500,000 μόνον μάρκα ἐπὶ πληθυσμοῦ 25 ἑκατομμυρίων· καὶ ἐδῶ ἐπὶ πληθυσμοῦ δύο ἑκατομμυρίων ἀποφέρει **7000000**. Καὶ ἄς λέγουσιν ἔπειτα οἱ ὁμογενεῖς ὅτι ὁ Ἕλλην εἶνε ὁ ἥκιστα φορολογούμενος!

Ἡ ἐκδοσις τῶν μετοχῶν τοῦ Θεσσαλικοῦ σιδηροδρόμου ἔκαμε γιάσκο. Ὅχι μόνον δὲν ἐκαλύφθησαν δις ἢ τρίς, ὡς γίνεται συνήθως, ἀλλὰ μόλις ἐκαλύφθη τὸ ἐν πέμπτον. Ὁ κ. Μαυρογορδάτος πῆγαινε ζητώντας νὰ ἀλιεύσῃ γιὰ συναγρίδαις νὰ κερδίσῃ μαζὶ δέκα ἑκατομμύρια, δὲν συνέλαβε παρά μαρίδαις, δηλαδὴ ἀπώλεσε κέρδη. Βεβαίως ἡ ἐπιχειρήσις θὰ ἔλθῃ εἰς πέρας, ἀλλὰ τὸ παίξιμο δὲν ἐπιτυχάνει πάντοτε καὶ χαιρομεν πολὺ, διότι μεθ' ὅλας τὰς διὰ τοῦ τύπου *ρεκλάμας*, ἡ ἑλληνικὴ ἀγορὰ καταπτοηθεῖσα ἀπὸ ἄλλαις *βαγαπορτιές*, δὲν συνελήφθη τόσο ἐυθύης εἰς τὰ μαυρογορδατικὰ δίκτυα. Κρίμα αἱ βιολογικαὶ θετταλικαὶ ἐπιτολαὶ τοῦ *Αἰῶνος*.

Ἐπολέμησαν ὅμως τοὺς Θεσσαλικούς σιδηροδρόμους καὶ αἱ ἀγοραὶ Μασσαλίας καὶ Παρισίων.

Ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τὰ μέλη αὐτῆς ἀφορμὴν λαμβάνοντα ἐκ τῶν ζημιῶν, ἃς συνεπέα κακῆς καὶ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα διαχειρίσεως τοῦ δευθύντος αὐτὸ, ὑπέστη τὸ παρελθὸν ἔτος τὸ ἐν Σύρα ἱποκατάστημα, προτείνουν τὴν διάλυσιν αὐτοῦ καὶ τὴν μεταφορὰν τῶν κεφαλαίων του ἐνταῦθα. Τὸ τοιοῦτον

πλάνητι βίῳ αὐτοῦ θέλητρον μέγα, ἐδυθίζετο μετ' εὐτυχίας ἐν τῇ μοναξίᾳ του, ἐντροφῶν ὅπωςδῆποτε ἐν τῇ ἀπομονώσει του, ὅποτε τερπόμενος ὑπὸ τοῦ ψιθυρισμοῦ τῶν φύλλων καὶ τοῦ κελადήματος τῶν πτηνῶν, θεωρῶν διερχόμενα τὰ νέφη, ἀνελάμβανε τὰς μυστηριώδεις ὄνειροπολήσεις του, διακοπτομένης ὑπὸ τῶν περισπασμῶν τῆς ἐργασίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην ἐπανήρχετο εἰς τὴν προτέραν τροφὴν του.

Δὲν ἔτρωγε μὲν καλὰ πράγματα ὡς πλησίον τῶν φίλων του ἀνθρακῶν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦσαν χειρότερα. Ἀκούων τοὺς περὶ αὐτὸν ὁμιλοῦντας, εἶχε μάθει τὴν σημασίαν ἀριθμοῦ τινῶν λέξεων καὶ τὴν προφορὰν αὐτῶν. Ἔλεγε ναί, ὄχι, καλημέρα, καλησπέρα, εὐχαριστῶ, κύριε, κυρία... Ἐγνώριζεν ἐπίσης τὰ ὀνόματα πολλῶν ἀντικειμένων, οἷον ψωμί, κρέας, ἴωρικὰ, λαχανικὰ, πριόνι, ξύλα, ἀνθρακίαις κτλ. ἐξ οὗ κατεφαίνετο ὅτι, ἐάν ὑπῆρχεν ἀγαθὴ θέλησις καὶ ὑπομονή, θὰ ἦτο ἴσως δυνατὸν ἐντὸς ὀλίγου νὰ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ· ἀλλ' οἱ ἀνθρακῆς λίαν ἀπησχολημένοι καὶ νομίζοντες, ὅτι ἦτο καταδικασμένοι νὰ ζῆ τὸν βίον αὐτὸν, οὔτε τὸ ἐσκέφθησαν.

Τὰ ἐνδύματά του ἐφθείροντο ὀγλίγωρα, ὅταν μάλιστα δὲν ἐσχίζοντο ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν θάμνων. Ἐν τούτοις καὶ οἱ ἀνθρακῆς καὶ οἱ συναντῶντες αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δάσους παρετήρησαν ὅτι ἦτο πάντοτε ἀρκετὰ καλὰ ντυ-

θὰ ἦτο λυπηρὸν διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς Σύρου, ἔχουσαν τόσας ἄλλας ἀφορμὰς στενοχωρίας. Ἡ Πιστωτικὴ ἐκυκλοφορεῖ ἐκεῖ περὶ τοῦ ἐν ἑκατομμύριον τὸ ποσὸν δὲν ἦτο μέγα, ἀλλ' ἦτο σημαντικόν. Ἡ μεταφορὰ καὶ αὐτοῦ ἐνταῦθα—εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν καρχαρίαν—ἐδῶ μὲν οὔτε ἐπισοητῆ θὰ γίνῃ, ἐνφ τὴν ἀφαίρεσίν του ἡ Σύρα θὰ τὴν αἰσθανθῇ. Βλέπετε ὅτι τὰ πάντα συγκεντροῦνται ἐν Ἀθήναις, εἰς τὸν ἰδροκέφαλον τοῦ Ἰακωβάτου. Καὶ ὅμως ἡ συγκεντρωσις ὅπως πολιτικῶς εἶνε ὀλεθρία, οὕτω καὶ οἰκονομικῶς τὴν νομιζόμεν ἐπιβλαβῆ. Δὲν μὰς φθάνει τὸ μνηνοπώλειον τῆς Ἐθνικῆς, προστίθεται εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις συγκεντρωσις ὅλων τῶν Πιστωτικῶν καταστημάτων καὶ τῶρα ἡ βαθμιαία διάλυσιν καὶ αὐτῶν τῶν ὑποκαταστημάτων.

Πολλαπλασιάσατε τὰ κέντρα· αὐτὸ θὰ πῆ ζωή. Αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι ἔχουν δισχιλίας Τραπεζάς! Καὶ ὅλαι εὐημεροῦσι· καὶ ὅλαι συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἀκμὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, μόνον κράτος εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον ἔχον εἰσαγωγὴν 600,000,000 καὶ ἐξαγωγὴν 900, ἑκατομμ. Ἀλλὰ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ Πιστωτικὴ θὰ κυττάξῃ τὸ ἄμμεσον συμφέρον τῆς μολονότι, ὅπως καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει λέγεται, προτιμώτερον ἦτο ἢ ἐκ τῶν προτέρων ἐπίβλεψίς τοῦ διευθύνοντος τὸ ὑποκατάστημα νὰ ἦτο αὐστηροτέρα, εἰ καὶ νὰ παυθῇ ἀκόμη, πρὶν περιέλθῃ εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνάγκην τῆς διαλύσεως. Ἀλλ' ἐν περιπτώσει πραγματοποίησεως τοῦ κινδύνου αὐτοῦ, ὁ κ. Βαφιαδάκης, ὁ χρηματιστικὸς τῆς Σύρας ἱπποπόταμος, δὲν πρέπει νὰ σκεφθῇ περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ κενοῦ αὐτοῦ;

Τὰ μεγάλα καὶ τρανὰ διαδοθέντα περὶ ἐκτάκτου πανηγύρεως ἐν τῇ Ἀκροπόλει κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου ὑπὸ τοῦ Ἐμποροβιομηχανικοῦ Συλλόγου φαίνεται ὅτι ἀτόπως διεκαλήθησαν ὡς πρᾶξι· ἐπίσημος, διότι αὐτὰ μόνον ἐν κουβέν-

μένος, ἑλαφρὰ τὸ θέρος, καὶ θερμότερον τὸν χειμῶνα. Ἴσως ἡδύνατό τις νὰ ἀπορήσῃ ἐπὶ τούτῳ· ἀλλ' ἡ ἐξήγησις ἐγκείται ἐν τούτῳ ὅτι ὁ Ἰακωβὸς Βαγιάν δὲν τὸν ἐλησμόνει. Κι' ἀπὸ μακρὰν ἐπηγρύπνει αὐτοῦ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ μακαριτιδος. Κατὰ πάσαν ὥραν τοῦ ἔτους, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ποῦ μετέβαινε, ἐξήρχετο ἐκ τοῦ οἴκου του ἔχων δέμα ὑπὸ μάλης, ἐφθανεν εἰς τὸ δάσος, ἠκολούθει τὸ ρυάκιον μέχρι τῆς πηγῆς του καὶ κατέθετε τὸ δέμα του ἐπὶ τῆς σκολιότητος τοῦ βράχου. Οὗτος δὲ αὐθημερὸν ἢ τὴν ἐπιούσαν ἐρχόμενος εἰς τὴν πηγὴν, ἵνα πῖνῃ, εὗρισκε τὸ δέμα, τὸ ὅποιον περιεῖχε πάντοτε ἐνδυμασίαν πλήρη καὶ ἕνα ἢ δύο χιτῶνας ἐκ καλοῦ ὑφάσματος. Τὸν εἶχομεν ἰδεῖ κεκαλυμμένον διὰ δύο δερμάτων λύκου σχεδὸν ἐφηρμοσμένων ἐπ' αὐτοῦ. Πρώτην ἤδη φορὰν μετὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1868—1869, ὅστις ἦτο δριμύτατος εἰς τὰ Βόσγια, ἐφάνη αὐτὸς φέρων τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐπενδύτου.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου ἀγέλη λύκων, διωχθεῖσα πιθανῶς ἐξ ἄλλης ἐπαρχίας, κατέφυγεν εἰς τὸ δάσος τοῦ Μαρτίου. Ἐπειδὴ δὲ καταδιώκονται πανταχοῦ τὰ ἐπιβλαβῆ καὶ ἐπικινδύνα ταῦτα θηρία, ἐκυνήγησαν αὐτὰ, ἐξ ὧν δέκα ἕως δώδεκα ἐφρονεῖθησαν καὶ πολλὰ ἄλλα ἐτραυματίσθησαν, ἐκ τῶν ὁποίων δύο θανασιμῶς εἶχον ἀποθάνει καὶ ἀνευρέθησαν μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ δασοβίου.

Ἡμέραν τινὰ ἰδὼν ἀνθρακῆα ἐκδέροντα ἀλώπεκα σὺλ-

τα ιδιωτικῆ καὶ ὄχι ἐν ἀπαρτίᾳ ἐλέχθησαν. Καὶ ὄχι μόνον περὶ ὠρίσθησαν εἰς ἀπλήν κουβένταν, ἀλλὰ δυστυχῶς πνεῦμα μεσιτικὸν ἐσπευσε νὰ τὰ ἐκμεταλλεθῆ ὡς νὰ ἦσαν τὰ λεχθέντα μετοχαὶ ἢ χρεώγραφα καὶ νὰ τὰ προσφέρῃ δὲν ζεύρομεν εἰς ποίαν τιμὴν, ἀλλὰ βεβαίως μᾶλλον εἰς ὑψωμὸν ἢ ξεπεσομὸν, εἰς ὑποψήφιον δήμαρχον δυστυχῶς πολὺ μεσιτικὴν χροιάν ἀρχίσαντα νὰ δίδῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ φιλοτιμία τῶν μελῶν προσεβλήθη, διότι δὲν ἐννοοῦν ἀπὸ ἐλεημοσύνας ὁμογενικὰς νὰ κάμουν ὅ,τι κάμουν. Ἐπὶ τέλους ἄς ἀναφανῶσι καὶ ἐδῶ **χαρακτήρες** δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν εἶνε τὸ πᾶν τὸ χρῆμα· εἶνε καὶ ὁ χαρακτήρ εὐδαιμονία, πλοῦτος· ἄς μὴ φανῆ ὅτι τάξεις κοινωνικαὶ ὀλόκληροι μ.πορεῖ νὰ ἀγοράζωνται. Τὸ Χρηματιστήριον ἄς περιορισθῆ εἰς τὰ χρεώγραφα· ἄς μὴ θελήτῃ νὰ βραθυμολογήσῃ καὶ τοὺς χαρακτήρας.

Ἐκ Πύργου γράφουσιν ἡμῖν ὅτι ἡ εὐλογία ποιεῖ θραῦσιν ὡς συνήθως, μετὰ τὴν θραῦσιν, ἐλήφθησαν τὰ προσήκοντα μέτρα. «Ἄλλως τε» ὡς γράφει ὁ ἀνταποκριτὴς μας, πλέομεν εἰς βῆρορον, καὶ ἐν ὅσῳ δὲν καθαρισθῆ ἡ πόλις, **οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔχομεν νὰ παύσῃ τὸ κακόν.**»

Δηλαδὴ νομίζομεν ἀντὶ προϋπολογισμῶν καὶ φόρων πρέπει νὰ τεθῆ ἐπὶ τοῦ τάπητος φλογερὸν τὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις, διότι κατὰ τὴν δημόδιον φράσιν, **θὰ μᾶς φάγῃ ἡ βρώμα.** Μετὰ ἐν ἔτος θὰ βγάλλῃ ὁ κ. Καζάκης τὴν Στατιστικὴν του, θὰ ἴδῃτε ὅτι τὸ κεφάλαιον τῆς θνησιμότητος θὰ εἶναι τόσῳ μαῦρον, ὡς νὰ ἐκάμωμεν τρεῖς πολέμους.

Εἰς Πύργον ἀναμένεται προσεχῶς ἡ Βασίλισσα. Λέγεται

ὅτι αὐτὴ θὰ ρίψῃ τὸν θεμελιώδη λίθον τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Μουσείου, ἢ κατασκευὴ τοῦ ὁποίου τίθεται ἤδη εἰς ἐνέργειαν μετὰ δραστηριότητος. Ἀναμένεται δὲ εἰς Πύργον καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος.

Βροχὴ ἐν Πύργῳ ἀδιάκοπος· καιρὸς ἀθλιός· ἡ καλλιέργεια παρακωλύεται.

Οἱ Κωνσταντινοπολιταὶ πῆραν τοὺς καπνοπώλας διὰ Φενιάνας. Αἱ ἐφημερίδες τῶν κλαίουν ἀπαρηγόρητα διατί οἱ καπνοπώλαι μας ἀπεφάσιαν ν' ἀνατινάξουν εἰς τὸν ἀέρα τὸ Βουλευτήριον. Φαντασθῆτε τώρα τὸν τρόπον τῶν, ὅταν μάθουν ὅτι ἐδημοσιεύθη καὶ ἐδῶ ἐφημερίς *Παγκλαστίτις*.

Μετὰ τὸν *Παληάνθρωπον* τοῦ Βερβέρη, ὁ *Ρωμηὸς* τοῦ Σουρῆ. Περιέργον! τὰ ὑβριστικώτερα ὀνόματα εἰς τὰ καλλίτερα φύλλα. Τὸν *Παληάνθρωπον* ὅπως πολιτεύεται ἔως τώρα—ἐντίμως, ἀνεξαρτήτως καὶ λαϊκῶς—ἰσχύς του ἢ ἀγάπη τοῦ λαοῦ του—ἠδυνάμεθα νὰ τὸν ἔχωμεν βασιλέα· καὶ τὸν *Ρωμηὸν*—ὅπως θὰ πολιτευθῆ, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῶν προηγουμένων τοῦ Σουρῆ, μὴ πωλήσαντος εἰς οὐδένα μέχρι τοῦδε τὴν Μοῦσαν του—μπορούσαμεν νὰ τὸν ἔχωμεν πρωθυπουργόν. Αἱ λέξεις ἔχασαν τὴν σημασίαν τῶν. Παληάνθρωπος θὰ πῆ *ζεντλεμαν* καὶ *Ρωμηὸς* θὰ πῆ *Ἕλληρ*. Ἐξ ἐναντίας *ζεντλεμαν* θὰ πῆ παληάνθρωπος, φιλόπατρις θὰ πῆ ρωμηός.

Τὰ σχολιακὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως βαίνουσι κάλλιστα, ὑπὸ τὸν ἐξοχον Γεμνασιάρχην ὃν ἠτύχησαν νὰ ἔχωσιν οἱ

ληρθεῖσαν ἐν παγίδι, ἔπραξε καὶ αὐτὸς ὅ,τι εἶδε, δηλαδὴ ἐκδείρας τὰ θηρία ἔλαβε τὰς δорὰς τῶν.

Ἄλλ' ὡς θὰ ἴδωμεν ἀμέσως, οὗτος δὲν ὠνομάσθη Λυκογιάννης διότι κατεσκευάσεν ἐνδύμα ἀπὸ δорὰς λύκων.

I.

ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μία γυναῖκα ἀπὸ τὸ Μαρέιλ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν ἀγριάνθρωπον καὶ διεβεβαίωσεν ὅτι τὸν εἶδεν εἰς τὸ Ἐπινάρ, ἐν παραπήγματι γελωτοποιῶν, δύο ἔτη περίπου πρὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς του εἰς τὰ δάση τοῦ Μαρέιλ. Τὸ πρᾶγμα ἦτο πιθανόν, ἰσως δὲ καὶ ἀληθές, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἠδύνατο νὰ ὑποθεθῆ ὅτι κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του ἐκλάπη που ἀπὸ γελωτοποιῶν, ὅτι ἡλικιωθεὶς καὶ γενόμενος ἰσχυρὸς, ἀπογοητευθεὶς ἐκ τοῦ ἐξουτελιστικοῦ προσώπου ὑπερ τὸν ἠνάγκαζον νὰ διαδραματίζη καὶ βαρυνθεὶς τὰς κακοποιήσεις τῶν τυχοδιωκτῶν τούτων βοημῶν, οἵτινες μόνον εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτοῦ ἀπέβλεπον, σαγηνεύοντες τὸ δημόσιον, ἔθραυσεν ἐπὶ τέλους τὰς δουλικὰς ἀλύσεις του καὶ κατέφυγεν εἰς δάση, δεικνύων οὕτω ὅτι ἐπρότιμα νὰ ζῆ μόνος εἰς τὰ δάση μετὰ τῶν ζώων ἢ μετὰ

τῶν ἀνθρώπων. Οὕτω πως θὰ ἐξηγεῖτο μετὰ πιθανότητος ἢ ἐν τῷ δάσει παρουσία του· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο πολὺ φυσικόν καὶ πολὺ σύνηθες, ὥστε δὲν ἠθέλον νὰ τὸ παραδεχθῶσιν. Οὕτως αἱ διεβεβαίωσεις τῆς ἐκ Μαρέιλ γυναικὸς εὔρον περισσοτέρους δυσπίστους ἢ ἀνθρώπους διατεθειμένους νὰ τοὺς πιστεύουν. Ἀπέκρουσαν λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν διὰ νὰ φαντασθῆ ἄλλας ὑποθέσεις, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀληθές ἦ τοῦλάχιστον τὸ πιθανόν δὲν ἀρέσει συνήθως εἰς τοὺς πολλοὺς, διὰ τοῦτο ἀνέτρεχον εἰς τὰ θαύματα, καὶ ἔκαμαν ἕνα συναξάριον τοῦ ἀγριανθρώπου, διὰ τοῦ ὁποίου ἱκανοποίησαν πιθανῶς ὅλους.

Τὸ συναξάριον αὐτὸ ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ὁ Ἱερώνυμος Ταβουρίνος ἦτο πτωχὸς ξυλοκόπος, πτωχότατος μάλιστα, διότι τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε ἐκτὸς ἐνὸς πελέκεως, ἀλλ' ἦτον ὑγιέστατος καὶ εἶχε βραχίονας ἰσχυροὺς· ἦτον ὁ ἰσχυρότερος ξυλοκόπος τοῦ χωρίου Βουλβάν, ὅπου κατῴκει καὶ ὁ καλλίτερος ἐργάτης ὄλου τοῦ νομοῦ. Οὐδέποτε ἀπέκαμνε, τοῦ ἔφθανε ἡ Κυριακὴ ὡς μόνη ἀνάπαυσις. Πρῶτος ἔφθανεν εἰς τὸ δάσος καὶ τελευταῖος ἀνεχώρει. Εἰς αὐτὸν ἀνετίθετο τὸ κόψιμον τῶν παχυτέρων δρυῶν. Ἐφέρετο καλῶς πρὸς τοὺς γέροντας, φρονῶν ὅτι οἱ νέοι ὄφειλον νὰ ὑφίστανται τοὺς μεγαλειτέρους μόχθους. Ὅτε προσέβαλλέ τινα ἐκ τῶν γιγάντων τοῦ δάσους, μακρόθεν ἠκούοντο οἱ σφοδραὶ κτύποι τοῦ βαρέως πελέκεώς του διακινουμένου ἐπὶ τοῦ σκληροῦ ξύλου εὐρείας σχισμάδας, καὶ

Ἀδριανουπολίται, τὸν ἐνθουσιώδη ποιητὴν, παιδαγωγὸν, ρήτορα καὶ πατριώτην Χριστόφορον Σαμαρσιδὴν, τὸν ἐπὶ εἰκοσαετίαν τώρα κατεργαζόμενον διὰ τοῦ καλάμου, τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκαλίας τὸ φρόνημα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἐξω Ἑλλήνων. Ἐγκατέλειψε τὴν λύραν τῆς Γκιουλνάρ καὶ τοῦ Φαίδωρος, τὸν κάλαμον τῆς Ἑπταλόφου ὡς δημοσιογράφος, κ' ἐρρίφθη εἰς τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν ρητορεύων, διδάσκων, παιδαγωγῶν, κηρύττων. Ὁ Πατριάρχης τὸν κατέστησεν Ἐπόπτην τῆς παιδείας τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ διήλθε χειμῶνας καὶ χιόνας, εἰσδύων εἰς ἑλληνόφωνα βουλγαρικά χωρία, μαθὼν αὐτὴν τὴν βουλγαρικὴν αὐτοσχεδίως νὰ εἴπωμεν οὕτω καὶ κηρύττων βουλγαριστί. Ἦρχισε τὸ στίδιόν του μῦλις κηροαστῆς, καὶ τώρα πολλὰ λευκαὶ τρίχες κοσμοῦσι τὸ ἱστορικὸν μῦθος τοῦ νεαροῦ ἐπαναστάτου τοῦ 1862. Εἰκοσιῶν ἔτη εἰργάσθη ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος παιδευόμενος, ταλαιπωρούμενος, μεγαλουργῶν. Αὐτὸς ὄν ἐγέννησεν ἢ μόνη ποιήτρια τῶν νεωτέρων ἑλλήνων, αὐτὸς ὁ γεννηθεὶς ποιητῆς καὶ προωρισμένος νὰ ζῆ ἐν μέσῳ ἀτρῶν καὶ νεφῶν, καὶ ὅμως ἐξ ἐνθουσιασμοῦ προσηλωθεὶς εἰς τὴν ἔδραν τοῦ καθηγητοῦ. Τίς τὸν ἐνθυμείται ἐν Ἑλλάδι, τώρα ὅτε ἐκουράσθη πλὴν ἢ ποιητικωτάτη ψυχὴ του εἰς τοὺς στεγνοὺς τῆς παιδαγωγίας ὀρίζοντας; Διότι εἶναι ντόπιος δὲν εἶναι ξένος. Ἐπόθησε τὰς Ἀθήνας του, εἰς ἃς ἔαν ἔμενε τὸ 1862 βεβαίως δὲν θά ἦτο μετὰ τῶν δευτερευόντων.

Ἦδύνατο νὰ δεχθῆ καὶ θέσιν ὑπουργικοῦ γραμματέως β' τάξεως, εἰς θέσιν τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἢ τοῦ Πανεπιστημίου, ἵνα ἐργασθῆ καὶ πάλιν, αὐτὸς ὅστις θά ἐχρησίμευεν ὡς ὁ πολυτιμώτερος σύμβουλος πάσης κυβερνήσεως διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, ὄν κατεμέτρησε σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν, περιοδεύων ὡς ἐπόπτης. Καὶ ὅμως τὴν θέσιν αὐτὴν τοῦ τὴν ἠρνήθη ἢ κυβερνήσις τοῦ κ. Τρικούπη, ἐνθ' ἄλλη κυβερνήσις, ἔχουσα ἀν-

θρώπινα σπλάγγνα, πρὸ δεκαετίας, ὅτε ὁ Σαμαρσιδὴς μετὰ τοῦ Μαρούλη εἰργάζοντο ὡς ἡμίθεοι ἐν Σέρραις τῆς Μακεδονίας, τῷ ἀπένειμε τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος!

Ποίας τιμᾶς καὶ ποίαν δόξαν καὶ ποίαν δύναμιν θά εἶχεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἂν ἐγενναῖτο Βούλγαρος!

Εἰς τὰς ὁδοὺς πωλεῖται καὶ ἡ Ἐπίσημος Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως.

Καὶ ὑπὸ ποῖον ὄνομα νομίζετε;

— Ἡ Ἐφημερὶς τοῦ Βασιλέα, πέντε λεπτά!!

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Πῶς σὰς φαίνεται τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Παρισίων ν' ἀναγκάζῃ τοὺς διευθυντὰς θεάτρων, εἰς ἃ παρέχει ἐπιχορήγησιν, νὰ παραστῶσιν τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἐν ἑκ τῶν φαιδροτέρων μπαλέτων, τὴν Οὐρὰν τοῦ Γάτου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι οἱ Παρίσιοι εἶνε ἄθεοι, καὶ οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Σατελὲ ν' ἀρνοῦνται, καὶ ὁ πτωχὸς διευθυντῆς τοῦ θεάτρου νὰ μὴ ζεῦσῃ τί νὰ κάμῃ;

Συγχρόνως μὲ τοὺς οἰνοπῶλας τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἀναστεινωμένοι καὶ οἱ οἰνοπῶλαι τῶν Παρισίων. Δι' ἄλλον μὲν λόγον, ἀλλ' ἐκ τῆς αὐτῆς περίπου αἰτίας. Ἐσχάτως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, φιλανθρώπως φερόμενον, συνέστησε Δημοτικὸν Χημεῖον, ὅπου ἀναλύει ὅλα τὰ νόθα καὶ παραποι-

μεταξὺ ὄλων διακρινόμενου ὡς ἐκ τῶν παταγωδῶν κτύπων τοὺς ὁποίους κατέφερον.

Ὁ Ἰερώνυμος ἦτο νυμφευμένος, λαβὼν ὡς σύντροφον αὐτοῦ τὴν Λουίζαν Ζολί, ὄρφανὴν, πτωχὴν ὡς καὶ αὐτός, ἀλλὰ τὸ γλυκύ της βλέμμα, τὰ μειδιάματα καὶ αἱ θωπεῖαι ἐφαιδρυναν τὴν καρδίαν του. Ἐνα ἔτος μετὰ τὸν γάμον της ἢ Λουίζα ἔτεκε παιδίον, ὠραῖον, εὐτραφές καὶ ροδοπάρειον ἀγοράκι. Αἷμα καθαρὸν, γνήσιον αἷμα ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας του. Βλέπων τίς αὐτὸ κατὰ τὴν δεκαπεντάμηνον ἡλικίαν του, μὲ τὰ νευρώδη μέλη του, τὸ ἀνεπτυγμένον στήθος του, τὰ τετράγωνα νεφρά του καὶ τὴν ἐπὶ τῶν εὐρέων ὤμων τοῦ ἀγερῶχος ὀρθομένην ἀγγελικὴν κεφαλὴν του τὸ ἐξελάμβανεν ὡς διετὲς, καὶ ἠδύνατο νὰ προεἶπῃ ὅτι μίαν τῶν ἡμερῶν θά ἐγίνετο μέγας καὶ ἰσχυρὸς ὡς ὁ πατὴρ του καὶ ὅτι γηράσκοντος τοῦ Ἰερώνυμου ὁ βαρὺς πέλεκυς του θά περιήρχετο εἰς χεῖρας, αἰτίνες δὲν θά τὸν ἄφιναν νὰ σκουριάσῃ.

Ὁ μικρὸς Ταβουρίνος ὠνομάσθη Ἰωάννης διὰ δύο λόγους, πρῶτον διότι ἐγεννήθη τὴν 24 ἰουνίου, μῆνην τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, καὶ δεύτερον διότι ὁ ἀνάδοχος του, ξυλοκόπος καὶ αὐτός, ὠνομάζετο Ἰωάννης. Ὁ Ἰερώνυμος Ταβουρίνος ἐλάτρευε τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του. Δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐκείνο εἰργάζετο μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέλησιν θάρρος, φρονῶν ὅτι ἐπειδὴ ὤφειλε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑδαίμονίαν τῶν δύο φιλάτων του, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα

νὰ μεταβῆ τὴν κυριακὴν εἰς τὸ καπηλεῖον ἵνα παίξῃ ἢ πίνη μετὰ τῶν συντρόφων του. Ἀνεπαύετο ἀπὸ τῆς ἐπιμόχθου ἐβδομαδιαίας ἐργασίας του ἐν τῷ μέσῳ τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του, χορεύων τὸν μικρὸν Ἰωάννην ἐπὶ τῶν γονάτων του, καθ' ὃν χρόνον ἢ Λουίζα, ὡς καλὴ νοικοκυρὰ, γινώσκουσα τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, ἐδιώρθε τὰ ἀσπόροχα τοῦ σπιτιοῦ.

Νὰ ἔχη κἀνεὶς γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾷ καὶ παιδί τὸ ὅποιον λατρεύει, αὐτὸ δεκαπενταπλασιάζει τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ γεμίζει τὴν καρδίαν του χαρᾶς καὶ μέθης. Καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἰερώνυμος Ταβουρίνος δὲν ἐνόησε τί θά πῃ κόπος παρὰ τὴν καθημερινὴν ἐπιμόχθον ἐργασίαν του.

Τὸ πρῶτ' ἢ Λουίζα προπαρασκευάζε τὸ γεῦμα τοῦ συζύγου της, καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἐτρέπετο τὴν πρὸς τὸ δάσος ἄγουςαν, πολλὰκις ἔχουσα νὰ δικνύσῃ μιᾶς λεύγας ἀπόστασιν· ἀλλ' εἶχε καλὰς κνήμας καὶ ἐβάδιζε ταχέως.

Ὅταν ἐφθανε παρὰ τῷ ξυλοκόπῳ, ἢ σοῦπα ἦτον ἀκόμα ζεστή. Ἐκάθηντο ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς τελευταίας ἀποκοπίσσης δρυός, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς τράπεζα, καὶ ἔτραγαν καὶ οἱ δύο εὐθύμως καὶ πάντα μὲ καλὴν ὀρεξίν. Μετὰ τὸν τυρὸν τὸν ὅποιον εἶχα γιὰ ἴπωρικο, ἀντήλασαν ἕνα φίλημα, καὶ ὁ μικρὸς Ἰωάννης μετεβιάζετο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἄλλου. Ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο ἐντὸς μιᾶς ὥρας, μεθ' ὃ Ἰερώνυμος ἀνεσκώμβανε τὰς χεῖρας του, ἐλάμβανεν ἐκ νέου τὸν πέλεκυν του καὶ ἔξανόρχιζεν ἢ δου-

μένα κατασκευάσματα τῆς παρισίνης βιομηχανίας, ρευστά ἢ στερεά, ἀλλ' ἰδίως τὰ πρῶτα. Φαντασθῆτε πλέον μετὰ τὴν φυλλοξήραν καὶ τοὺς βρεῖς φόρους καταναλώσεις, τί ἠδυνήθη τὸ Δημοτικὸν Χημεῖον ν' ἀνεύρη εἰς τὰ παρισινὰ κρασιά. Ἀφοῦ ἀνεάλυφεν ἀκόμη καὶ ἄτομα στρυχνίνης, ὀξειδίου πολύθδου, ἀρσενικοῦ! Συλλογὴ δηλαδὴ δηλητηρίων. Αἱ ἀνακαλύψεις αὗται δὲν ἤρσαν διόλου εἰς τοὺς κυρίου οἰνοποιούς, οἵτινες συνελθόντες ἐν συλλαλητηρίῳ διεμαρτυρήθησαν κατὰ τοῦ «Γεννηθῆτω φῶς εἰς τὰ κρασιά» τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Εἰς τὴν οὐδὸν αὐτὴν τῆς στρυχνίνης καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ ὡθεῖ τοὺς οἰνοποιούς μας ἢ κυβέρνησις τοῦ κ. Τρικούπη, καὶ ἀπὸ τῆς ψιφίσεως τοῦ ἐπὶ τῶν οἴνων φόρου τὸ ὀλιγώτερον οἱ οἰνοποιοὶ μας θ' ἀναμίσξουν τρικουπικὸν ἄξυ, ὅπερ ὁ κ. Χρηστομάνος πιστεύομεν ὅτι θὰ εὕρη καὶ στρυχνίνης δηλητηριωδέστερον.

Ἐν Γαλλίᾳ εἶνε ἐν τῷ ψιφίζεσθαι μίᾳ σπουδαίᾳ μεταρρυθμίσει τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἣτις πρέπει νὰ εἰσαχθῆ καὶ εἰς τὸν ἰδικὸν μας. Καταργεῖται, προκειμένου περὶ χρεῶν, ἡ τῶς ἐπικρατοῦσα ἐξαιρέσις ὅτι οἱ βαρυνόμενοι ἀπὸ χρέη εἰς τὸ παίξιμο τοῦ Χρηματιστηρίου δὲν καταδιώκονται ποινικῶς. Διὰ ταύτης τῆς καταργήσεως δυνάμεθα νὰ ἐλιπίζωμεν μικρὰν ἐκκαθάρισιν τοῦ χρηματιστικοῦ κόσμου. Ὅλιγοὶ κατεργάρηδες θὰ φοβῶνται τοῦ Τριγγέτα καὶ θ' ἀποσύρῳνται ἢ δὲν θὰ ἦνε τόσον ριψοκίνδυνοι!

Ποίαν ὀργὴν δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῆ κύνεις κατὰ τῶν τελωνειακῶν δασμῶν μας, ὅταν δὲν ἔχωμεν ἰδικὴν μας

βιομηχανίαν, βλέπων εἰς τὰς ἀγγελίας τῶν μεγάλων παρισινῶν καταστημάτων τιμὰς ὡς τὰς ἐξῆς:

Ἐνδυμασίαι δι' ἐπισκέψεις ἀπὸ λεπτὴν μαύρην τσόχαν, ρεδιγκότα, πανταλόνι, γελέκι: φρ. 28, φρ. 40, φρ. 68, φρ. 82, φρ. 100.

Μεῖ ἓνα εἰκοσιοκτάρι νὰ εἶσαι παρουσιάσιμος εἰς τῆς κυρίας Τσιγγροῦ, δὲν εἶνε τρέλλα διὰ τὰς Ἀθήνας;

Ἀκούσατε τιμὰς κοστούμιου τῆς φαντασίας, ἦτοι σακκάκι, ζιλέ, πανταλόνι:

22 φρ., 28 φρ., 35 φρ., 45 φρ., 55, 75.

Με 22 φρ. πλήρες κοστούμι νὰ κάμνης φιγοῦρα εἰς τὸν περίπατον. Δὲν εἶνε πλέον κατὰ γράμμα καὶ κατὰ πνεῦμα τιμὴ, ψυχὴ μου ἰς τὰ Πατήσια;

Θέλετε ν' ἀκούσετε καὶ τιμὰς παρτεσοῦ; 15 μόνον φρ. ἂν ἀγαπᾶτε.

Καὶ τώρα ἀντικρούσατε ἂν θέλετε ὅτι πρέπει νὰ μεταναστεύσωμεν ὅλοι εἰς Παρισίους διὰ νὰ μποροῦμεν ν' ἀγοράζουμε φθηνά.

Ρακοςυλλέκτης.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Κεφαλληνία, 14 Μαρτίου.

Ἐντιμὲ Κύριε Συντάκτη,

Εἰς τὸ τῆς 27 Φεβρουαρίου ἐ. ἐ. φύλλον τοῦ *Μη Χάνεσαι*, ἐν ἄρθρῳ περὶ Ἀλεξάνδρου Κουμουνοῦρου, προκειμένου λόγου περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν περιστάσεων τοῦ 1864, λέγεται ὅτι ἀπὸ τότε τὴν πολιτικὴν διευθύνων Σπόννεκ συν-

λειά. Ἡ Λουίζα μάζευε ξερὰ ξύλα εἰς ἓνα μεγάλο δέμα καὶ ὁ ξυλοκόπος τὰ μετέφερε τὸ βράδυ σ' τὸ σπῆτι. Ἄλλοτε μάζευε μερικὰ φρύγανα, τὰ ὅποια μετέφερε μόνη, ἀλλὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην δὲν ἠδύνατο ἀκολουθῆσαι νὰ κάμη, διότι ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἤρξατο ἤδη νὰ τρέχη σὰ λαγωνικὸ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν τὸν ἄφινε πλέον μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ πλαγιασμένον ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης κοιτίδος του. Ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμπιστευθῆ εἰς κνήμιαν γειτόνισσαν, ἣτις βεβαίως δὲν θὰ ἠρνεῖτο νὰ τὸ φυλάξη, ἀλλὰ προστίμησε νὰ τὸν πάρη μαζί της εἰς τὸ δάσος, καὶ εὐχαριστοῦσε καὶ τὸν Ἰερόνυμον. Ὁ ξυλοκόπος τοῦ ἔκαμεν ἓνα εἶδος καλῆθου, ὃν ἐφραζεν ὡς κόφαν ἐπὶ τῶν νώτων, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἐκάθιζε τὸν μικρὸν Ἰωάννην ἐπὶ προσκεφαλαίου ἐκ φύλλων πτερίδων καὶ οὕτως ἐταξείδευε μετὰ τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν νώτων, ἔχουσα τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας ἐλευθέρως ἵνα μεταφέρη τὰς χύτρας καὶ τὰ φαγητά. Τὸ μικροῦτσικο καθήμενον μετὰ τὰς κνήμας ἐκκρεμεῖς δυνάμενον νὰ στηρίξη τὰ νῶτά του, νὰ παίξη μετὰ τὰς χεῖρας ἢ νὰ περιβάλλη μετὰ τοὺς βραχίονας τὸν λαιμὸν τῆς μητρὸς του, εὐρίσκετο τόσον καλῶς καὶ ἀπέτος ἐν τῷ κακάθῳ του ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς κοιτίδος του. Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ συναθροίσῃ ξερὰ ξύλα, ἡ Λουίζα κατασκευάζει ἐν ἐπὶ τῆς ρίζης δένδρου κοιτίδα ἐκ χόρτου ἢ φύλλων, ἐφ' ἧς κατέκλινε τὸ μοροῦτσικο, εἰς τὸ ὅποιον ἔλεγεν:

— Κάθησ' ἐκεῖ, μὴ κουνηθῆς, φρόνιμα κάθησε, κοιμήσου. Τὸ παιδίον ἐμμένει ἡσύχον ἐπὶ στιγμὴν, κλεισὸν τοῦ: ὁ-

φθαλμούς καὶ προσποιούμενον ὅτι ἐκοιμᾶτο, ἀλλ' ἅμα καταλάμβανε πῶς ἡ μήτηρ του ἀπεμακρύνθη, τὸ διαβολεμένο παρατηροῦσε γύρω του, σήκωνε τὸ κεφάλι του, γελοῦσε, ἐστρυφογύριζε εἰς τὴν κοιτίδα του, σηκωνότανε αἰφνης καὶ ἀρχίζε νὰ χοροπηδᾷ, νὰ τρέχη, σπλλέγον ἀπ' ἐδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ κανὲν ἄνθος, χαλίγια, δρυοβαλάνους ἢ μῆλα.

Ἡ Λουίζα, ἣτις ἐφοβεῖτο μὴ χαθῆ ἐντὸς τοῦ δάσου, ἔτρεχε κατόπιν του, τὸ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ τὸ ἀπεκοίμιζεν ἐκ νέου ἐπιπλήττουσα, τοῦθ' ὕπερ δὲν ἐμπόδιζε τὸ μικρὸ νὰ ξανακάμη πάλι τὰ ἴδια.

— Ἄφησέ το, ἔλεγεν ὁ ξυλοτόμος, ὅταν ἐβλέπε τὴν Λουίζαν νὰ θυμῶνῃ, ἀφησέ το νὰ παίξη, ξαιμουδιάζει λιγάκι καὶ δυναμόνει.

Ἡμέραν τινὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου ὁ μικρὸς Ἰωάννης, ὅστις ἦτο τότε δεκαοκτῶ μηνῶν, κατάρθρωσε νὰ ἀποφύγῃ τὴν δραστηρίαν ἐπιτήρησιν τῆς μητρὸς του καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ πολὺ κνηγῶν μίξιν χρυσαλλίδα.

— Ἄχ Θεέ μου, ποῦ πῆγε, δὲν τὸ βλέπω, ποῦ εἶνε; ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα ἀνήσυχος. Ὁχ! τὸ κακόπαιδο, ἔτσι θὰ με βασανίζῃ πάντα;

Διηύθυνε πανταχοῦ τὸ βλέμμα της, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ὑπῆρχεν.

(Ἀκολουθεῖ)